

— Слушайте, каза главатарьтъ.

Всичкы млькнххъ и ся услухтаххъ.

— Изгубихъ едно нѣщо и нужда е къдѣто и да е да го намѣрихъ.

— Какво нѣщо попытахъ мнозина.

— Ще го научи Тонера и Ангелъ за сега, ако вѣтъ не сполучатъ да го изнамѣрятъ, тогазы ще го научите и вы.

Тонера и Ангелъ дойдохъ по-близу и попытахъ главатара що е было изгубенното нѣщо. Главатарьтъ ся наведе и съ нискъкъ гласъ имъ каза:

— Мечтъ на Воитида!

— Кой ти го откраднхъ? Дѣ го изгуби? казахъ съврѣменно и двамата къмъ които говореше.

— Не знамъ; може да съмъ го истървалъ негдѣ и го е намѣрилъ нѣкой.

— Бѣди спокойнѣ; ще ся погрыжимъ.

— Да вы видѣхъ.

— Най-послѣ не е па и нѣщо чакъ толкозы за страхъ.

— Както и да е, добрѣ е да ся намѣри.

— Ще ся намѣри; както и да е ще блде.

Слѣдъ единъ часъ нѣмаше вече никой въ онова ужасно подземеліе, освѣнъ заровенныйтъ мъртавъ трупъ на Неджибъ ага!

ГЛАВА 5.

Братъ и сестра

На Терапыхъ, малко по на горѣ отъ скелѣтъ, между многото други голѣмы дървени къщи, имаше и една малка къща, въ която живѣеше прѣди години врѣме една вдовица, на възраст около двадесетъ и петъ години, кобто съсѣдытъ ѝ уважавахъ заради строгото ѝ поведеніе и за възпитаніето, което, при всичкѣтъ си спромашіхъ, са ста-